

ČČKKP :: Košař Josef

		Narozen:	19.1.1916
	Bydliště:		Praha
	Telefon:		
	E-mail:		
Čestný člen od 18.	1.1999		

Náš velký vzor a člen z nejzasloužilejších Pepa Košař nás navždy opustil na jaře r.2009. Čest jeho památce.

Seznam natočených filmů

Seznam článků

Slavně slavme slávu slavných Slávů - 13.3.2006

Galerie amatérských filmů NFA - 23.1.2006

Video Pragensis - 24.6.2005

Převzato z knihy Kronika českého amatérského filmu – 70 let ČČKK.

Josef Košař / nar.1915 / : Z profesionála amatér.

Můj první kontakt s ČČKK se datuje do období 1938 - 1939. Měl jsem tehdy svůj vlastní fotozávod. Existoval také časopis Československý kinoamatér a v něm jsem se dočetl, že redakce má zájem o fotografie z natáčení filmů. Přinesl jsem je tedy do redakce a tam jsem se dozvěděl, že fotografie jsou sice pěkné, ale že jsou z natáčení profesionálních filmů, a to prý pro ně není.

Takže kontakt vznikl, ale pak nadlouho také zhasl.

Až po roce 1953 jsem byl jmenován do ústřední sekce při centrálním metodickém zařízení a z tohoto titulu jsem pak už nadále přišel do kontaktu s ČČKK. Docházel jsem tam jako porotce a lektor. Stal se ze mne stálý host klubu. Bylo mi sice nabídnuto

členství v ČKK, ale vzhledem k mému členství v porotách městského kola i vyšších kol soutěží bych se mohl dostat do podezření, že ČKK protěžuji, a proto jsem se tehdy členem nestal.

Znal jsem však celou jeho historii, dobře jsem věděl o tom, co všechno klubový život provázelo. Od začátků v roce 1935 až do období, kdy klub přežíval s většími i menšími potížemi. I to, jak se musel klub změnit ve svém názvu, jaký jeho členové odcházeli do jiných seskupení, například do klubu ve Vršovicích nebo do Hutního projektu. To všechno klub zdárně přežil a žije dodnes plným kulturně společenským životem, se slušným technickým vybavením a stále živou, aktivní členskou základnou.

Zajímavé ovšem bylo snad nejvíce to, že i když filmaři odcházeli, zakládali nové kluby a mnohdy byly příčinou rozchodů názorové rozdíly, že tito lidé nadále spolupracovali, vyměňovali si k projekcím své filmy a také vzájemně soutěžili. Jsem si také vědom toho, že klub byl od začátku organizačně na výši a přičinil se o to, aby se už v třicátých letech zakládaly kluby v celé republice. Měl také své pobočky, nejznámější v Kladně, Pardubicích, Turnově, Zbraslavi, Českých Budějovicích, Havlíčkově (tehdy Německém) Bradě a Plzni. Dá se říci, že i časopis měl slušnou odbornou úroveň. Když pak v padesátých letech přestal vycházet, vydával se pro klubové členy alespoň Zpravodaj.

Pokud se ohlédnu zpět, vzpomínám si na určitá období, která bych mohl nazvat jako přelomová. Například, když v roce 1957 vzešel z ČKK pokus natočit film na široké plátno, s anamorfotem, tedy s objektivem, který umožňoval jak snímání, tak i promítání širokoúhlého 16 mm filmu. Bohužel, zůstalo jen u pokusu, protože tehdejší technika byla příliš drahá a nebylo možné pouštět se do větších projektů.

Za velice záslužný čin považuji i založení soutěže Pražská Super 8. Vznikla v době, kdy se začal formát Super 8 prosazovat, tedy někdy v roce 1971, a trvala až do roku 1980, kdy už splnila svoje poslání.

Další klubová kapitola souvisí se vznikem soutěže s názvem Pragensia film. Na nápad uskutečnit takovou akci jsme přišli v poradním sboru pro Prahu s tím, že bezmála každé město má svou soutěž, jen Praha nemá žádnou. Vypracoval jsem statut soutěže a získal jsem podporu Viktora Kusého a Václava Havlíka. Poté byl statut schválen a mohlo se začít s realizací. Akce se pořádala jako bienále a brzy si získala u autorů velkou oblibu. A nebyli to jen autoři pražští, dokonce jsme měli příspěvky i ze zahraničí. Přitom podmínky k účasti nebyly po dramaturgické stránce nijak snadné. Autoři totiž museli přijít s pražským námětem jako hlavním a Praha nemohla být ve filmu jen kulisou. Byl jsem tedy nejen zakladatelem a porotcem soutěže, ale i jejím organizátorem, což dodnes pokládám za čest. Jsem také rád, že na ni navázala nová pod názvem Video pragensia, a ujali se jí mladí členové v čele s Tomášem Hordějčkem. Myslím si, že až soutěž bude mít větší publicitu, bude se jí dařit stejně dobře jako té, kterou jsme kdysi organizovali my. Vždyť jsme pokaždé získávali kolem 40 filmů, což je na soutěž s poměrně úzkým tematickým zaměřením výsledek velice slušný.

Mám-li být upřímný, dostal jsem se k členství v ČKK ani nevím jak. Někdy koncem osmdesátých let, kdy jsem se prakticky stal z profesionála amatérem. Nikdy jsem toho ale nelitoval. V klubu vládla povětšinou rodinná pohoda, a v tradičních čtvrtcích byl program vždy velice pestrý. V minulosti sem docházeli přednášet naši přední pedagogové FAMU, docenti a profesori Baran, Bojanovský, Kučera, a další. A v malé kavárničce za plátnem pokračovaly společenské večery, kde bylo možné u kávy a u něčeho dobrého posedět a povídat si.

Byly to pro mne nezapomenutelné večery, plné krásných zážitků."